

gram, var utilstrækkelige til at finansiere større nukleare projekter, og at yderligere midler hertil var påkrævet. Man var ved at forberede et omfattende finansieringsprogram, som ville inkludere behovet for nukleare projekter i udviklingslandene gennem de næste 10 år.

IAEA havde været i stand til at bistå med udvælgelse af steder for hensigtsmæssig placering af atomkraftværker, bedømmelse af tilbud og ydelse af teknisk bistand. Samtidig overtog IAEA normalt kontrollen med anlæggene. Han fandt det imidlertid betænkeligt, at medens et internationalt maskineri anvendtes med kontrolformål for øje, spillede FN-systemets forskellige organer stadig en så relativt lille rolle med henblik på at hjælpe udviklingslandene med at vurdere, introducere og finansiere nuklear energi.

I forbindelse med spørgsmålet om strålefarens oplyste generaldirektøren, at tværtimod at være en væsentlig faktor i forbindelse med forurening af de menneskelige omgivelser ville nuklear energi kunne bidrage til formindskning af forureningen, såfremt den anvendes som erstatning for andre energikilder såsom kul og olie.

IAEA's kontrolsystem dækkede i dag 73 reaktorer i 31 lande, hvoraf to hørte til blandt de nukleare våbenstater. I Europa og Det mellemste Østen var dækningsgraden imidlertid langt fra tilfredsstillende, idet 26 lande i disse områder rådede over reaktorer, men kun 9 af dem omfattedes af kontrolsystemet. Yderligere fremskridt på dette område ville først og fremmest afhænge af staternes ratificering af ikke-spredningsaftalen.

Generaldirektøren konkluderede med at fastslå, at den udstrakte anerkendelse af organisationens kontrolsystem i forbindelse med ikke-spredningsaftalen i vid udstrækning bidrog til at imødegå de afskrækkende fremtidsperspektiver, som generalsekretær U Thant havde fremmanet, da han udtalte, at „en verden omfattende 10-15 eller måske endog flere nukleare magter ville blive en verden stillet over for spørgsmålet om dens egen mulighed for at overleve“.

Under den påfølgende debat udtalte så godt som samtlige talere sig i meget positive vendinger om IAEA's virksomhed, ligesom de gratulerede generaldirektøren til hans

nylige genvalg for en yderligere 4 års periode og samtidig gav udtryk for fuld tillid til hans lederskab.

Endvidere fremhævede et flertal, hvori blandt Sverige, Sovjetunionen og de øvrige østlande organisationens betydning med henblik på at sikre u-landenes andel i den fredelige udnyttelse af atomenergien, ligesom der var udbredt enighed om IAEA's opgaver som kontrolorgan i forbindelse med ikke-spredningsaftalens gennemførelse.

Medens de øvrige østlande gjorde sig til talsmand for, at samtlige stater, som havde bidraget konstruktivt inden for ikke-spredningsaftalens rammer, burde have adgang til medlemskab af IAEA, indskrænkede Sovjetunionen og Tjekkoslovakiet sig til at støtte Den tyske Folkerepubliks medlemskab.

USA betonedede ikke-spredningsaftalens betydning for den fredelige udnyttelse af atomenergien og fremhævede i denne forbindelse IAEA's rolle som hovedhjørnesten i FN-systemet med henblik på den videre udvikling. Endvidere tilsagde USA sammen med bl. a. Mexico, Østrig og enkelte af østlandene forslaget om udvidelse af styrelsesrådet deres støtte.

IAEA's beretning: A/7637 og add. 1.

Valg af fem ikke-faste medlemmer til sikkerhedsrådet.

(Dagsordenens punkt 16).

Generalforsamlingen valgte den 20. oktober 1969 med den fornødne $\frac{2}{3}$'s majoritet (stemmetallene angivet i parentes): Burundi (118); Nicaragua (103), Polen (121), Sierra Leone (117) og Syrien (101) til medlemmer af sikkerhedsrådet for perioden 1. januar 1970-31. december 1971. De nyvalgte stater afløste Algeriet, Ungarn, Pakistan, Paraguay og Senegal.

Rådet vil herefter i 1970 komme til at bestå af følgende 15 medlemmer:

De fem faste medlemmer: Frankrig, Kina (Formosa), Sovjetunionen, Storbritannien og USA,

fem afro-asiatiske: Burundi, Nepal (valgt indtil 31. december 1970), Sierra Leone, Syrien og Zambia (valgt til 31. december 1970),